

Ĉapitro dek sep

La Duvizaĝa Homo

Estis Ciuro.

“*Vi!*” anhelis Hari.

Ciuro ridetis. Lia vizaĝo tute ne tikis nun.

“Mi,” li diris trankvile. “Mi demandis min ĉu mi renkontus vin ĉi tie, Potter.”

“Sed mi supozis — Snejp —”

“Severus?” Ciuro ridis, sed ne per sia kutima tremanta tenoro, sed frostige kaj akre. “Jes, Severus aspektas ja taŭge por la rolo, ĉu ne? Li tre helpeme ĉirkaŭglisadis kiel trokreskinta vesperto. Kompare al li, kiu suspektus la komp-p-patinda, b-b-balbutanta, p-profesoro Ciuro?”

Hari ne povis koncepti la tuton. Tio ne povis esti la vero, tute ne.

“Sed Snejp provis murdi min!”

“Ho, ne, ne. *Mi* provis murdi vin. Via amikino sinjorino Granĝer hazarde renversis min dum ŝi hastis ekbruligi Snejp ĉe tiu kvidiĉa matĉo. Ŝi rompis mian vidkontakton kun vi. Post pluaj sekundoj mi sukcesus trudi vin de tiu balailo. Mi sukcesus eĉ pli frue se Snejp ne murmuradus kontraŭsorĉon, provante savi vin.”

“Snejp provadis *savi* min?”

“Kompreneble,” diris Ciuro aplombe. “Alie kial li deziris arbitracii la sekvantan matĉon? Li provis certigi, ke mi ne faru tion denove. Tio estas ridinda... li ne bezonis ĝeni sin. Mi ne kapablis ion ajn dum Zomburdo spektis. La ceteraj instruistoj supozis, ke Snejp provis malhelpi Oragrifan venkon, li *ja* igis sin malpopulara... kaj kia malŝparo da tempo tio fariĝos, kiam, post ĉio, mi mortigos vin ĉinokte.”

Ciuro klakigis la fingrojn. Ŝnuroj ekaperis el la aero kaj vindiĝis streĉe ĉirkaŭ Hari.

“Vi tro scivolemas por resti viva, Potter. Tial, ke vi kuradis ĉirkaŭ la lernejo je Halovino, mi alfrontis la riskon, ke vi vidis min veni por ekzameni tion, kio gardis la Ŝtonon.

“*Vi* enlasis la trolon?”

“Evidente. Mi havas apartan talenton rilate al troloj — vi nepre rimarkis kion mi faris al tiu en la alia ĉambro tie. Bedaŭrinde, kvankam la ceteraj